

Merel en Duifke zitten gezellig met z'n tweetjes op de achterbank van papa's 'nieuwe' tweedehands autootje als de zware vrachtwagen voor hen een flinke schuiver maakt en dwars over de weg tot stilstand komt. Hun vader kan het gevaarte niet meer ontwijken en juist als de zusjes in een deuk liggen van pret bij het zingen over de juf die van prikkeldraad is, komt de enorme klap!

Van schrik knijpen ze allebei hun ogen stijf dicht: bang voor wat er nog meer zal gebeuren. Het blijft echter bij die ene klap en wanneer ze even later hun ogen weer opendoen, voelen ze zich beiden wonderlijk licht! Verbaasd kijken ze elkaar aan. Dan roept Merel terwijl ze naar haar zusje wijst: "Wat heb jij nou aan? Is dat een jurk?" Op hetzelfde moment wijst Duifke naar haar en vraagt: "Waar is je spijkerbroek?"

Een ogenblik zijn de meisjes sprakeloos. Krijg nou wat! Allebei hebben ze een jurk aan. Een JURK! Merel een roze en Duifke een blauwe. Ze dragen nooit jurken. Ze haten jurken! En ROZE jurken het meest!

Jurken zijn voor speciale gelegenheden zoals Kerstmis en Pasen en natuurlijk ook op oma's verjaardag. Wanneer er belangrijke visite komt eten, komen ze er meestal ook niet onderuit. De zusjes krijgen er onmiddellijk de slappe lach van. Als ze eindelijk uitgelachen zijn, houden ze opeens allebei hun hoofd scheef.

"Stil eens," zegt Merel. "Hoor jij dat ook?" In de verte klinkt een zacht muziekje dat langzaam naderbij komt. Het lijkt nog het meest op het geklingel van een heleboel klokkenbelletjes.

Voor het eerst kijken de meisjes eens goed om zich heen. Ze be-

vinden zich in een enorme zaal, waarvan de vloer eruitziet alsof hij bekleed is met een zachtblauwe suikerspin. Maar dan wel met eentje die niet plakt. Her en der liggen zachte, donzige, witte kus-sens.

“Net watten,” fluistert Duifke tegen haar zusje en Merel wijst haar op een verzameling hoge vazen met langstelige bloemen. Alleen: het zijn geen bloemen maar sterren die naar hen lijken te knipogen.

Merel en Duifke weten het zeker: hier zijn ze nooit eerder geweest! Ze zijn zo verdiept geweest in het bekijken van hun nieuwe omgeving, dat ze nu pas merken dat de muziek langzamerhand

steeds luider is geworden. Wanneer ze in de richting van het geluid kijken, zien ze een groep kinderen die langzaam op hen af komt zweven. Het zijn dikke, dunne, grote en kleine kinderen. Ze hebben zwarte, bruine, blonde of rode haren en allemaal hebben ze een muziekinstrument bij zich. Sommige kinderen spelen op een fluit, anderen slaan op een trommel, maar de meesten van hen hebben in hun ene hand een zilveren staafje met bovenaan een wielkje. Aan dat wielkje hangen allemaal zilveren klokkenbelletjes. Wanneer ze dan met hun andere hand aan het koordje trekken dat van onderen uit het staafje hangt, gaat het wielkje draaien en maken die klokkenbelletjes hun betoverende muziek. Deze kinderen zijn beslist geen gewone kinderen. Ze hebben stuk voor stuk prachtige vleugels. "Het lijken wel engeltjes," zegt Duifke. Haar zusje geeft geen antwoord. Met een trillend vingertje wijst ze naar haar en zegt: "Jij hebt ook vleugels," en even voelt Merel een kleine steek van jaloezie wanneer ze toekijkt hoe twee prachtige vleugeltjes zich achter Duifkes rug ontvouwen. Maar op datzelfde moment hoort ze haar zusje zeggen: "Kijk eerst maar eens naar jezelf. Jij hebt ze immers ook!" Snel draait Merel haar hoofd en dan ziet ze een zilveren flits achter haar eigen rug heen en weer flitsen.

De groep zweeft nu heel dichtbij de meisjes. Ze zien dat de grootste jongen zich losmaakt uit de groep en naar hen toe komt gelopen. "Ik heet Otto," zegt hij. "Ik zal jullie uitleggen wat er is gebeurd. Je moet niet schrikken, maar jullie hebben een verschrikkelijk ongeluk gehad en zijn daarbij zo ernstig gewond geraakt dat geen dokter op